

Stobudzianka, Grzegorz Kwiecinski, oraz twórców już uznanych (Jana Wilkowskiego, Andrzeja Dziedziula). Wśród innych osób, które na krótko związały się z Białostockim Teatrem Lalek wymienić należy Edwarda Dobraczyńskiego, Andrzeja Rottingera, Zbigniewa Poprawskiego oraz stale pracujących w Teatrze Dramatycznym w Białymstoku - Andrzeja Karolaka i Waldemara Śmigasiewicza.

W drugiej połowie lat 60. teatry lalkowe, takie jak Wrocławski Teatr Lalek i poznański "Marcinek" zaczęły regularnie wystawiać spektakle dla dorosłych i młodzieży. Od 1972 roku taką konsekwentną działalność prowadził też Krzysztof Rau. Powołał on wówczas działającą do dziś Scenę dla Dorosłych, uważał bowiem, że jest ona szansą dla aktorów i twórców zmierzenia się z problematyką szerszą niż dziecięca, co ważne choćby dla ich "zdrowia psychicznego", a także daje możliwości pełniejszego ustosunkowania się do rzeczywistości.

Lata dyrekcji Krzysztofa Raua to okres niezwykle pomyślny dla Białostockiego Teatru Lalek. Przypomnijmy najważniejsze wydarzenia z tych lat: wzniesienie pierwszego w Polsce budynku teatru lalek (kontynuacja idei Piotra Sawickiego i prac Joanny Piekarskiej), powołanie Studium Aktorskiego, przekształconego rok później w Wydział Lalkarski PWST w Warszawie, zorganizowanie Ogólnopolskiego Festiwalu Solistów Teatru Lalek (od 1975 r. Międzynarodowego Festiwalu Lalkarzy) i współpatronowanie konkursowi literackiemu na sztukę lalkową. A i w samym teatrze białostockim zrodziło się wówczas wiele nowych inicjatyw: Scena dla Dorosłych, Scena Propozycji Aktorskich, podjęcie współpracy z wieloma innymi teatrami lalek."

Laureat Paszportu "Polityki" w 1996 roku.

Na podstawie tekstu Marka Waszkiela

opr. Adam Dzierma

Materiały Teatru Pleciuga

2 grudnia 2002

z grudnia 2003

ze strony www.teatry.art.pl